

Het Sliedrechts Dialect (638)

Uit Mijntjies dagboek (9)

Onderlest hè me uit Mijntjies dagboek kanne verneme dà t'r een ome van d'r in Amerikao weunde. Dien ome Jan was drie maonde voor niks bij hullie weze lozjeere. Nou gaot 'r omgekeerd êên bij ome Jan in Amerikao kijke. Hoe dat zô? Bel, lees mor mee. Mijntjies broer, Teunis, hà verkering, 't maaisie hiettende Pleuntjie. Teunis was vierentwintig jaer, dus die wou onderdehand wel trouwe, mor Pleuntjie kon nie bij d'r moeder vandaen. Dus Teunis gong wel is wat passeziere en met andere maaisies mee. Op 'n keer had ie een hêël aerdig maaisie, 't was een dochter van een vroegere vriendin van moeder Dirksie. Ze doch bij d'r aage: "As dat nou is een span wier, dà zou mooi weze!" Mor ze hà buite Pleuntjies gerekend. Moeder Dirksie borstelde 's maondas Teunisse sondasse pak af en daer vong ze in de zak een brief van Pleuntjies: Teun, kom ie weer bij ons?

Raaisie

Nou, moeder Dirksie was me toch bôôs! Ze hà zô graeg dat aandere maaisie as schôôndochter gehad, hee. En ze wis hoe Pleuntjie Teunisse mor aan de sleur hieuw. 't Was trouwes best een knap maaisie. As d'n aok voor de wal kwam met de bosse brandhout, gooide Teunis de beste bosse op de wal bij 't huisie van Pleuntjies ouweloï, mor ze blééf 'm mor aan 't lijntjie houwe. Daer vong moeder Dirksie d'r jonge toch te goed voor. Hij gong 'n glaosie te veul drinke en vaoder Kees en moeder Dirksie zagge dat 't de verkeerde kant op gong met hullieze zeun Teunis. Op 'n keer zee die: "Vaoder en moeder, 'k gao naer Amerikao, naer ome Jan!" "Wat?" zee Dirksie, "bè je wijs, gêên hand vol, mor een land vol!" Mor vaoder Kees zee: "Bèjaot jonge, gao jij mor is bij ome Jan kijke. Je hè geld om te trouwe, nou dan gao je is een raaisie maake!" Moeder huilde traene mè tuite, ze hieuw zô veul van d'r goeje jonge. Mor 't gong toch deur, hoor. Bij de Holland Amerikao Lijn wier een plaets besproke en d'r wier betaold. Z'n begaozie was in orde, daer hà moeder Dirksie mè smart in d'r hart aan gewaarekt. Oh, oh, waerom nou dat aandere maaisie, die dochter van d'r vriendin, niet? Mor zôiets kè je nou êêmel nie dwinge. Vaoder Kees zee: "Hij kom wel weer trug!" (Dat is ok gebeurd, jaere laeter, toen Mijntjie al achteen jaer was.)

Vertrek

Nou was de wacht hoeneer Teunis met de bôôt zou vertrekke. Toe de tijding kwam, mos tie saeterdas met de Fop Smit, een vracht- en passeziersbôôt die naer Rotterdam voer, mee. Moeder Dirksie gong mee en Mijntjie, de jongste, moch ok mee om Teunisse naer de bôôt te brenge die naer Amerikao voer. Teunis liet niks maareke. Hij liet Mijntjies op z'n voete staon en danste met heur rond de taofel. Hij zong kaaihard van dat dikke, dikke kachelhout, hout, kachelhout, is vâ z'n leve nooit getrouwd, trouwd . . . Zôdoende gonge ze die zaeterdagochend naer de Fop Smit. D'r sting een hêêlen hôöp vollek. 't Beurde in die tijd ommers mor zelde dat 'r 'n durpsgenoot naer Amerikao gong. Zô'n raais, mè zô'n mooie bôôt! "Paul Kruger" sting d'r op die Fop Smitbôôt. Mijntjie genoot! 't Was twêê uur vaere naer Rotterdam. D'r wier 'n paor keer bij 'n staaiger aangeleege om te losse en te laoje. D'r gonge passeziers van de bôôt af en d'r kwamme nieuwe mense bij. Mijntjie had dus hêël wat te kijke. Moeder Dirksie keek mor bedrukt en Mijntjie hoorde d'r zegge: "Och

jonge, blijf toch hier, laet dat geld voor de boot dan mor schiete!” “Moeder”, zee Teunis, “dà ken nou nie meer, lae me nou mor gaon!”

Veul verdriet

Ze mosse nog 'n grôôt kentoer in en toe gonge ze naer 't terraain waer die grôôte Holland Amerikao bôt lag. Mijntjie keek naer bovene, wat een hôtge! Ze zee: “Mò jij daerop?” Teunis knikte mor is. Moeder Dirksie en hij hadden 't aallebaai te kwaod. ‘Scheiden doet lijden’, was ommers 't spreekwoord. Teunis gong de bôt op. Moeder Dirksie zee gên woord. Toe gong die bôt inêens fluite! Moeder schrok op. Dat was nog is hêel wat anders dan de bôte op de revier bij Slierecht. De trosse wiere los gegooid en hêel zachies gong 't grôôte gevaerte de haove van Rotterdam uit, naer Hoek van Holland en zô de grôôte zêe op, naer Amerikao. Dirksie liep voorover geboge mè Mijntjies aan d'r rokke, die hieuw d'r aaige goed vast, want moeder Dirksie had 'r zeun weggebracht en ze zee gên woord. Onderweeg op de Fop Smit bôt, trug naer Slierecht, was Mijntjie ok aareg stillechies. Ze zag ommers wel dà moeder aareg veul verdriet had . . .

Hartelijk bedankt weer Mevr. B.- v. d. W., voor uw bewaareking van uw moeders dagboek!

P.S. Op onze website www.historie-slierecht.nl is ok aander verênigingsnieuws te vinge, zôas deuze maond de stambôome van de families Vink (nieuw) en Bakker in de “Genealogische Grabbelton” en ok hêel veul fotoochies van Slierecht...